

9è Premi de narrativa curta per Internet Tinet (Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2005)

Dos germans asimètrics

i altres contes

DOS GERMANS ASIMÈTRICS
i altres contes

Aquest llibre recull el conte premiat en el
9è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2005),
el conte que va rebre una menció especial del jurat
i una selecció dels millors relats que s'hi van presentar.
El premi Tinet l'organitzen i el convoquen
l'Organisme Autònom per a la Societat de la Informació (OASI),
l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès
i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona.
Van integrar el jurat de la novena edició:
Àngel-Octavi Brunet, Andreu Carranza, Adam Manyé,
Rosa Pagès, Màrius Serra i Enric Brull, com a secretari.

Editat amb la col·laboració de:

Primera edició: març del 2006

© dels textos: els autors
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 84-9791-182-2

Dipòsit legal: B-11.041-2006

Col·lecció Narrativa - 51

DOS GERMANS ASIMÈTRICS

i altres contes

9è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2005)

Cossetània
EDICIONS

DOS GERMANS ASIMÈTRICS

Lluís Oliván Sibat

Guanyador del 9è Premi de narrativa curta
per Internet Tinet

Molts cops em sento acompanyat, noto la seva presència. Ell segueix tenint un cos de nen de cinc anys, però les seves paraules han crescut, el seu vocabulari és idèntic al meu encara que els seus raonaments puguin ser diferents i, sovint, critiqui les meves decisions.

Quasi cada nit, sobretot en aquests darrers anys en què jo he començat a perdre pèl seriosament i el front se m'ha eixamplat, somnio la meva imatge al mirall: una cicatriu en forma de falç que els cabells ja no poden cobrir presideix el meu pols dret. Fujo de la imatge reflectida i, al meu costat, el meu germà Xavier m'agafa la mà. És baixet, té cinc anys, només el nas i els ulls i les orelles podrien reflectir-se al mirall del lavabo —però no permeto que s'hi acosti, li construeixo un mandró o li regalo un caramel, al somni me l'emporto al parc perquè es gronxi o es llenci pel tobogan.

El meu pare tenia un Simca 1.000 de color rosa, o almenys aquest és el color que té al meu record, perquè la mare va fer desaparèixer totes les fotografies que podrien

certificar-lo. Els seients, d'això n'estic ben segur, estaven folrats de Skai blanc. Va ser aquest el cotxe que es va estavellar contra un plàtan en entrar a una corba i quedar-se sense líquid de frens. El xoc, frontal, va provocar un accident perfectament simètric. Els dos bessons vam picar de cap contra els suports dels cinturons de seguretat. Jo viatjava al costat esquerre: vint-i-set punts de sutura. El meu germà Xavier al dret: va morir instantàniament —o això va ser el que, pietosament, van dir els metges als meus pares, i no és mentida: tots sabem que sempre es mor en un instant encara que l'agonia sigui lenta i dolorosa.

Potser la simetria de l'accident, com totes les enganyoses simetries del món sensible, no va ser perfecta i aleshores dec la vida al fet de viatjar al costat esquerre i, per aquest motiu, a rebre l'impacte amb una força menor. Potser, essent simètric el lloc de l'impacte, els nostres cranis no ho eren i estic viu per la mateixa raó. Potser l'únic asimètric era el mateix Simca 1.000, el suport dret estava una mica desplaçat o havia estat col·locat amb un angle lleugerament diferent. En Xavier va morir pel fet d'estar assegut a la dreta i ara apareix sempre a la meva esquerra, recriminant-m'ho o intentant protegir-se d'alguna cosa.

La presència del meu germà és, per a mi, una cosa física: el veig, puc tocar-lo. Algunes vegades em resulta incòmoda; altres vegades em reconforta. En comptades ocasions, quan apareix, simula no veure'm, m'ignora o es posa susceptible; aleshores em fa molta ràbia. Però, en general, està de bon humor i em xiuxiueja animalades a l'orella: he de fer un esforç per no fer-me un fart de riure als llocs i als moments més inoportuns. De tota manera,

encara que sovint signifiqui una nosa, el prefereixo així: jovial, alegre, una mica entremaliat.

La mort del meu germà va convertir-me en un nen mimat, protegit en excés. La mare patia cada cop que em posava malalt, plorava cada cop que queia o m'ennuegava. Els paisatges de la meva infantesa inclouen sempre les llàgrimes de la mare. Plorava per qualsevol cosa. Mai no he pogut recriminar-li-ho —si ho hagués provat, el seu plor hauria estat incontenible.

El meu pare sempre estava seriós i trist, mai no va voler jugar amb mi ni construir-me arcs i fletxes com els que sabien fer els pares dels meus amics. El meu pare conduïa, aquesta era la seva feina, però després de l'accident va vendre el camió i va començar a treballar a la fàbrica. Li faltava el contacte diari amb el sol i amb l'aire: la seva pell va empal·lidir i els músculs —sempre presumia de bíceps, en Xavier i jo ens penjàvem a la vegada del seu braç dret— van tornar-se flàccids, penjaven dels seus braços com bosses arrugades. Em sembla que el seu cervell va reblanir-se més que els seus músculs: només el fetge li va créixer fins a rebentar.

Casa meva era un mausoleu: fotografies del meu germà —de tots dos, els bessons sempre surten junts a les fotos quan són petits, i sempre vestits de manera idèntica— per totes les parets, a tots els prestatges.

El dia més trist de l'any era el del meu aniversari —el nostre aniversari. Aquest dia, quan apagava les espelmes del pastís —sis, set, vuit, fins a les vint espelmes dels vint anys—, la mare encomanava el seu plor al meu pare. El meu germà, que m'ajudava a bufar les flames de les espelmes, em picava l'ullet; sabia que ells no podien veure'l.

“En Xavier diu que està bé”, vaig dir als meus pares el dia del meu sisè aniversari: llavors jo no distingia entre realitat i ficció, una distinció que els adults fan sempre molt a la lleugera. La mare em va clavar una bufetada i vam plorar tots tres mentre en Xavier desapareixia, dissimulant.

Encara que pugui semblar el contrari, jo crec que hauria pogut tenir una infantesa normal si la mare no m’hagués transmès la seva por atroç, si hagués pogut jugar a futbol i anar en bicicleta i endinsar-me en el bosc per jugar a fet a amagar. Molts nens tenen els seus amics imaginaris, als quals posen noms i expliquen secrets, o nines de peluix amb les quals dormen; el meu germà Xavier era una cosa semblant, encara que no fes falta que li inventés un nom perquè ja en tenia. Potser en Xavier només era una mostra de la meva manca d’imaginació.

La lectura de Borges va infondre’m el pànic als miralls; la lectura de Borges i la constatació fatal: la meva imatge al mirall és el meu germà. Ho demostra la cicatriu al pols dret. El meu germà només pot créixer, només ha crescut dins els miralls i és allà on mostra la seva faceta més desagradable, des dels miralls m’acusa i acusa els déus i l’atzar de la seva sort, de la seva condemna. M’acusa d’haver usurpat el seu lloc al món —aquell lloc a la banda esquerra del seient del darrere del Simca 1000—, diu que ell hauria hagut de ser L’Altre i enviar-me a mi a la seva existència fosca a la part del darrere dels miralls.

La mare interromp les acusacions del meu germà, que, com fa sempre, em segueix pel passadís quan em dirigeixo a la porta per sortir al carrer fent dringar les claus del cotxe, i em crida des del balancí:

–Xavier, vés amb compte a la carretera.

QUINZE MINUTS

Jaume Calatayud Ventura

Menció especial del 9è Premi de narrativa curta
per Internet Tinet

A un quart i cinc de nou d'un matí nebulós, tèrbol, esfuminat, arriben al seu destí i aparquen, amb el cul del cotxe —un Seat 124 blanc— enganxat a un mur, en un retall de terreny sense asfaltar —a penes cent cinquanta metres quadrats, en rectangle, emparedats per dos edificis ja vells d'una alçada de mitja dotzena de pisos, amb un carrer ample a mà esquerra i un altre a mà dreta. “És un matí que sembla tret d'una antiga pel·lícula de baixos fons en el que anomenen blanc i negre —pensa el més jove, que és cavil·lós i retòric— però que, en realitat, és blanc i gris, que no és un color imperatiu com el negre, sinó carregat de tants possibles matisos, graus i possibilitats com la vida; el gris és el menys rotund dels colors i, per això, potser el que més i millor diu, i pinta, la veritat de veritat, és a dir, la interior...”. Però el comentari del més gran: “Alerta absoluta i constant. I amb quatre ulls cadascun”, el treu bruscament de la seva elucubració i el torna a ficar a la realitat, i de bell nou sent la sang borbotant-li a les temples, al pit i a l'estómac; tot ell és una caldera que va

acumulant progressivament pressió. Ha fet un parell de glops llargs de vodka —potser per això encara és capaç de dispersar l'atenció momentàniament en elucubracions d'un cert lirisme— abans de sortir del xalet; perquè ha dormit al xalet, a casa dels seus pares, la qual cosa fa ja molt poques vegades; però avui era convenient fer-ho, mai no se sap qui pot estar a l'aguait. El pare i la mare encara dormien quan ell ha marxat.

* * *

Hi ha uns altres vuit cotxes estacionats al solar; el més pròxim queda, en paral·lel, a un parell de metres del seu, tots estan buits de gent i cap no els obstaculitza la maniobrabilitat. Després de fer una ullada minuciosa per l'entorn, el gran abaixa el vidre de la finestreta, una mica, uns quatre dits, i de seguida el jove fa el mateix amb el del seu costat. Entra a l'espai caldejat del vehicle un aire humit i pesant que flaira lleugerament a gasoil. El gran encén una cigarreta. “El dia s’ha alçat presagiant aigua, però no immediata, per a la tarda, potser —torna, el jove, a rumiar. I en els rostres de la gent domina aquest to que, a ciutat, els matisa com de pessimisme, o, si més no, de desencís, sobretot en dos mesos de l’any, novembre i febrer: to de cera —tal vegada les cavil·lacions siguin la seva vàlvula d’escapament, la que evita que rebenti per la pressió. A mitjan tardor i a mitjan hivern, les cares dels *urbanícoles* tenen un caire cerós que ni els maquillatges poden dissimular del tot, però no de cera ambarina, sinó de la blanca molt tènuement plúmbia, la d’un tint de mort. Quan penso aquestes coses en veu alta em solen dir, però és una clara imprecisió, que sóc un poeta. La majoria, m’ho

ÍNDEX

Dos germans asimètrics	5
<i>Lluís Oliván Sibat</i>	
Quinze minuts	9
<i>Jaume Calatayud Ventura</i>	
Com cada dia	17
<i>Núria Vila Mas</i>	
Ella.....	21
<i>Josep Gironès Descarrega</i>	
Sota els llençols de fil.....	31
<i>Jaume Comas i Gras</i>	
Conte de tardor.....	39
<i>David Figueres Felip</i>	
Modus vivendi	45
<i>M. Pilar Cabrerizo Laboz</i>	
Contracte indefinit.....	53
<i>Enric Camps Valero</i>	
Bar	57
<i>Andreu Ballús Santacana</i>	

Una ambaixada excepcional.....	61
<i>Mark Planellas Witzsch</i>	
Ofici de titella	69
<i>Joan Rebagliato Nadal</i>	
Quan m'estimes (elogi del taxi).....	73
<i>Joan Rebagliato Nadal</i>	
El tren dels diumenges.....	77
<i>Carles Dordella Cayuelas</i>	
Probabilística.....	81
<i>Jordi Tristany Trench</i>	
El guerrer i la maga	85
<i>Jordi Dausà Mascort</i>	
El clip.....	93
<i>Concepció Montserrat Jiménez Abril</i>	
El grup té un problema	101
<i>Miquel Ribas Figueras</i>	